

Chương thứ 7

THẦN CÂU TÂM CHỦ

Lý Xuân Hồng nói:

- Trịnh Hồ, mau chuẩn bị ngựa!

Trịnh Hồ đáp:

- Vâng!

Lập tức vào vườn sau, Âu Dương Hải theo Lý Xuân Hồng ra khỏi nhà, hỏi:

- Chúng ta dùng ngựa?

Lý Xuân Hồng mỉm cười nói:

- Có ba con thần câu...

Nàng chưa nói hết, Trịnh Hồ đem ra ba cái yên ngựa ra, đồng thời chu miệng huýt một tiếng...Tiếng huýt lạnh lạnh, vang xa trong không trung.

Lát sau, xa xa vang vang tiếng vó ngựa. Một bóng ngựa lao tới như bay!

Âu Dương Hải nhìn vó ngựa không khỏi buột miệng kêu lên:

- Thật là một con thần câu hùng tuấn!

Hóa ra bóng ngựa đó chính là một con ngựa ô cao to hùng tráng, toàn thân đen tuyền, lông bờm dài, mục quang lấp lánh thần lý.

Lát sau, lại thấy hai con thần câu một trắng một vàng phi tới, sắc lông của nó cũng trắng bóng thần khí vạn trượng. Lý Xuân Hồng chỉ ba con người nói:

- Bạch mã thì Xuân Hồng này cười, vàng mã thì tỷ tỷ cười, còn con Ô Vân cái tuyết (mây đen che phủ) là di vật của ân sư.

Âu Dương Hải cảm khái than rằng:

- Chỉ nhìn con thần câu đủ biết tôn sư là vị kỳ nhân của võ lâm.

Lý Xuân Hồng buồn bã nói:

- Sư phụ đã tạ thế, đến nay con thần câu Ô Vân cái tuyết vẫn chưa có chủ.

Âu Dương Hải nói:

- Sao? Con thần câu này không ai có thể cười à được ư?

Lý Xuân Hồng nói:

- Con Ô Vân cái tuyết tính tình kỳ quặc, linh mãnh cực kỳ, hiểu được ý người, chỉ để cho sư phụ cười, nhưng hai chị em muội nếu gặp phải chuyện cần kíp nó như hiểu được và tạm cho cười. Năm trước không biết nó ở đâu dẫn đến hai con ngựa trắng và vàng tặng chị em muội, do đó có thể cười biết nó không muôn để cho người khác cười.

Âu Dương Hải nghe vậy lấy làm tò mò, bất giác quay mặt ngó con ngựa ô một cái. Chỉ thấy nó khễ hí lên một tiếng, gật đầu, vẩy đuôi với Âu Dương Hải.

Lúc này Trịnh Hồ đem ba bộ yên cương lắp lên ngựa xong xuôi. Âu Dương Hải thấy con ngựa ô gật đầu chàng, trong lòng mừng rỡ đi tới khễ vỗ vào cổ ngựa, nói:

- Ô Vân, có chịu cho ta cưỡi không?

Thật kỳ lạ, con ngựa ô nghe nói vậy thì gật đầu liên liên, nó đưa mõm đến trước mặt Âu Dương Hải ngửi ngửi, hí lên không ngớt, làm như thân quen lắm vậy.

Trịnh Hồ và Lý Xuân Hồng thấy vậy đều ngẩn ngơ, họ biết con Ô Vân, trừ chị em Lý Xuân Hồng cưỡi nó một hai lần ra, đến bất cứ người nào chỉ cần tiếp cận nó thì nó lồng lên đá lung tung, đừng hòng mà cưỡi được.

Lý Xuân Hồng thấy vậy rất mừng, nói:

- Câu nói ? Linh câu tầm chủ ? không ngờ đêm nay lại ứng nghiệm. Âu Dương ca. Ô Vân đã thuộc về ca ca rồi.

Âu Dương Hải vội nói:

- Như thế sao được, Ô Vân là di vật của tôn sư, là sao Âu Dương Hải này dám xúng?

Lý Xuân Hồng cười nói:

(thiếu 2 trang)

...Lý Xuân Hồng bỗng nói:

- Dịch nhân từ Châu Tiên trấn theo hướng Bắc mà đi, trạm thứ nhất là Đào Hoa cư, với bồ câu đưa thư mà nói, chúng ta còn cách dịch nhân ước chừng một giờ, nếu quả đi đúng đường, thì bốn giờ sau chúng ta sẽ đuổi kịp kẻ dịch.

Âu Dương Hải trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Theo thơ của Kiếm Dã chân nhân, dịch nhân đi về phía Hà Bắc, nhưng từ trấn này đến Hà Bắc có đường thủy, đường núi, đường lớn bằng phẳng, ba đường đều có thể đi được, không biết đôi phương đi đường nào?

Lý Xuân Hồng nói:

Theo muội phán đoán, dịch nhân nhất định đi tắt theo đường núi, bởi vì đôi phương có mang theo người, đi trên đường núi có thể ẩn giấu mình, tránh khỏi sự chú ý của người khác.

Âu Dương Hải nói:

- Tốt nhất chúng ta chia ba đường truy đuổi, nếu không lỡ tính nhầm đường thì hỏng hết.

Lập tức, ba con thần câu đã phi đến ngã ba Đào Hoa cư, đột nhiên từ trong bóng cây đào vang ra giọng nói yếu ớt:

- Có phải Lý tiểu thư không? Côn Luân Kiếm Dã ở đây.

Ba người nghe thấy vội ghìim ngựa lại tung mình nhảy xuống, thấy một vị đạo sĩ ngồi xếp bằng dưới bóng cây, ở dưới gốc cây có hai người một nam một nữ nằm vật ra đó.

Lý Xuân Hồng trở mắt hỏi:

- Mọi người đều đã bị trọng thương rồi sao?

Đạo sĩ râu trắng thở dài một tiếng nói:

- Địch nhân võ công cao kinh người, sư đệ sư muội của bản đạo đều bị trọng thương, ôi, chân ta cũng bị trúng một chưởng, cử động khó khăn, do đó không thể truy đuổi theo kẻ địch, Lý cô nương hãy lượng thứ cho.

Lý Xuân Hồng bước đến thấy hai người nằm dưới gốc cây, máu tươi vẫn còn rỉ ra từ vết thương, nàng vội quay lại nói với Trịnh Hồ:

- Trịnh Hồ, mau lấy hòm thuốc lại đây.

Kiểm Dã chân nhân trầm giọng nói:

- Lý cô nương, đừng để lỡ thời gian nữa, trước đây một giờ địch nhân bắt theo mình chủ chạy lên đường núi, mọi người mau gấp...

Câu nói chưa hết, ông ta đưa mắt nhìn người Âu Dương Hải và Trịnh Hồ mặt lộ vẻ lo lắng vì chỉ thấy Lý Xuân Hồng bắt quá mang theo có hai người, kẻ địch võ công cao cường như thế dù là đuổi kịp cũng khó mà kiềm chế nổi hẳn.

Chợt nghe Âu Dương Hải nói:

- Mọi người ở lại chăm sóc người bị thương. Tại hạ đi truy kích địch nhân.

Nói xong chàng đã tung người lên ngựa. Lý Xuân Hồng thấy Côn Luân tam chân bị đánh trọng thương, thì biết võ công của kẻ địch rất cao cường cho nên vội kêu:

- Trịnh Hồ, hãy cùng đi với Âu Dương huynh!

Âu Dương Hải quay đầu ngựa lại nói:

- Trịnh huynh, hãy bảo vệ Lý cô nương phòng bị địch nhân vòng trở lại.

Ô Vân thân câu hí dài một tiếng, phóng đi hơn hai mươi trượng như tên bắn, tốc độ nhanh vô cùng.

Trịnh Hồ nhìn theo bóng dáng của Âu Dương Hải, ngơ ngẩn xuất thần. Kiểm Dã chân nhân trông thấy thân pháp tung mình lên ngựa của Âu Dương Hải thì ngạc nhiên hỏi:

- Xin hỏi Lý cô nương, thanh niên nọ là ai? Xem ra võ công không phải tầm thường.

Lý Xuân Hồng nói:

- Người ấy là Âu Dương Hải.

Kiểm Dã chân nhân ồ lên một tiếng, nói:

- Người này đêm qua độc chiến mười mấy cao thủ Bạch Hoàng giáo, chỉ một đêm danh dương thiên hạ giang hồ vô lâm.

Lý Xuân Hồng có thoáng nghe thấy chuyện đêm qua của Âu Dương Hải, lúc này nghe Côn Luân chương môn Kiếm Dã chân nhân xưng tụng chàng như thế thì hả dạ, cười nói:

- Âu Dương Hải, hiện giờ đã là người của chúng ta.

Kiếm Dã chân nhân than rằng:

- Kẻ địch đêm nay võ công rất cao, thủ đoạn thâm độc, Âu Dương thiếu hiệp võ công không phải tầm thường, nhưng chỉ sợ...

Lý Xuân Hồng nghe vậy thâm lo, hỏi:

- Không biết địch nhân đó ăn mặc ra sao? Là người của phái nào?

Kiếm Dã chân nhân nói:

- Người đó mặc kim hoàng trường bào...

Lý Xuân Hồng biến sắc thất kinh nói:

- Đó là Tiên Cẩm Ngọc tiêu mỹ nhân lệnh chủ của Bạch Hoàng giáo.

Kiếm Dã chân nhân kinh nghi hỏi:

- Lý cô nương đã gặp qua người này ư?

Lý Xuân Hồng nói:

- Đã gặp qua, người này võ công quái lạ, Âu Dương thiếu hiệp muốn thắng gã thì cực kỳ khó, Trịnh Hồ mau đuổi theo trợ lực!

Trịnh Hồ nghe nói đến kẻ thù đã đánh mình bị thương liền đáp:

- Vâng tiện nhân đi.

Dứt lời Trịnh Hồ tung người lên ngựa và phóng đi.

*

* *

Ô Vân thân câu phóng như bay trong đêm!

Âu Dương Hải điều khiển ngự phi như đằng vân giá vũ, tốc độ càng lúc càng nhanh vó ngựa dồn dập vang cả sơn cốc! Một lát sau, Âu Dương Hải đã phóng qua ba mươi mấy dặm, thân mình đang ở giữa núi non trùng điệp tầng tầng. Thành linh hẻm núi trước mặt có tiếng ngựa hí.

Âu Dương Hải liền đoán định ngay rằng địch nhân nhất định nghe tiếng vó ngựa mà rẽ đường khác lẫn trốn. Chàng quát to một tiếng. Ô Vân thân câu phóng tới chỗ tiếng ngựa hí như sấm sét. Âu Dương Hải phi thân xuống ngựa, triển khai khinh công lao vào hẻm núi.

Quả nhiên trước mặt hiện ra một kỵ sĩ đang ôm một người trước ngựa. Kỵ sĩ nọ vừa thấy bóng người đuổi đến, hoang mang bay xuống ngựa chạy nhanh như tên bắn vào đám rừng rậm phía trước.

Âu Dương Hải quát:

- Hãy đứng lại đó cho ta!

Miệng vừa quát thân hình như sao sa vọt tới đuổi theo. Khinh công người trước mặt cũng thật là nhanh, tuy gã cấp một người nhưng thân

người nhẹ như chim én, loáng một cái thân mình đã tung ra xa ba bốn trượng, Âu Dương Hải khó mà tiếp cận được.

Âu Dương Hải thấy thế càng nóng lòng. Đột nhiên có tiếng vó ngựa, Ô Vân thân câu chạy tới như gió cuốn. Âu Dương Hải vừa kinh vừa mừng, chàng phi thân lên lưng ngựa.

Ô Vân thân câu là một con ngựa thiên lý lương câu, ở con đường núi nhỏ hẹp này mà vẫn phi như trên đất bằng, trong chớp mắt đã đuổi đến sau lưng người nọ.

Âu Dương Hải hú lên một tiếng, quấy người tung mình lên không vung tay đánh xuống... Đồng thời Âu Dương Hải thấy rõ đôi phương toàn thân kim hoàng trường bào, chàng giật mình, thế chưởng đánh ra gia tăng ba thành kinh lực.

Người mặc kim hoàng trường bào nhận biết Âu Dương Hải vung chưởng, gã cảnh giác quay đầu lại, tay phải vận chỉ thành linh đánh lại.

Âu Dương Hải trầm chân khí, chân vừa chạm đất, hữu chưởng thâm nhanh bàn tay trái mãnh liệt phát vào uyển mạch của đôi phương, hữu chưởng chứa hàm kinh tổng ra nhanh như điện.

Chiêu thức của người mặc kim hoàng trường bào thật quái dị mau lẹ, tuy tay trái gã cấp một người, nhưng tay phải linh hoạt phi thường, chỉ thấy gã biến thế dùng chiêu ? Vân phong vụ tảo ? chặn đứng được thế công của Âu Dương Hải.

Âu Dương Hải cảm thấy lực đạo hữu chưởng của mình đánh ra bị thủ pháp người mặc kim hoàng trường bào khéo léo đưa vào chỗ không, đánh trúng vào cây tùng thấp ngoài mấy thước, cây tùng bị chấn động lá rơi ào ào thân cây gãy lìa.

Hữu chưởng của Âu Dương Hải hoảng kinh hơi bị khựng lại, người mặc kim hoàng trường bào đã thuận thế đánh thốc một chưởng đến, tốc độ mau kinh người. Âu Dương Hải lạnh lùng hừ một tiếng, đột nhiên nương theo thế chưởng đảo người qua một bên, hít hơi chân khí, lực tỏa đều khắp lòng bàn chân, thân mình còn cách đất cỡ một thước bỗng vùng mạnh xoay người tiến sát bên lưng người mặc kim hoàng trường bào, năm ngón tay đã chém lên khớp xương cùi chỏ cánh tay của người mặc kim hoàng trường bào.

Đây là một chiêu trong ? Hải lưu chân kinh ?, người mặc kim hoàng trường bào có nằm mơ cũng không thể ngờ Âu Dương Hải có được chiêu thức ảo diệu này, trong lúc sững sốt thì khớp xương đã bị cấu trúng.

Nhưng gã là người cực kỳ trầm tĩnh, tuy rơi vào cảnh nguy hiểm, vẫn trầm tĩnh như thường. Gã lạnh lùng cười một tiếng, hữu cước phi ra như điện, đá vào huyệt khí hải của Âu Dương Hải.

Nếu Âu Dương Hải muốn tăng kinh lực bóp gãy khớp xương cùi chỏ của người mặc kim hoàng trường bào, thì chàng cũng không thể tránh khỏi một cước chí mạng của đôi phương. Âu Dương Hải giận dữ hừ một tiếng

dịch ra nửa bước, nhưng bàn tay phải chàng nắm khớp xương của người mặc kim hoàng trường bào biến cảm nã thành thế đâm, chỉ lực nhắm trước ngực của người mặc kim hoàng trường bào đâm tới. Người mặc kim hoàng trường bào lạnh lùng mỉm cười, vội lùi về hơn trượng.

Đồng thời nhanh chóng để người đang ôm xuống đất. Hai người giao thủ mấy chiêu, không chiêu nào không phải là thủ pháp chưa từng thấy trên giang hồ. Âu Dương Hải quét mắt nhìn người trên mặt đất, chỉ thấy toàn thân người này bị một tấm khăn trải giường quấn chặt, nhưng hơi lộ ra mái tóc dài, không trông thấy mặt.

Âu Dương Hải lạnh lùng hừ một tiếng, nói:

- Các hạ lại là hạng xúc phạm nữ lưu!

Âu Dương Hải, người đầu đầu cũng đối chọi với ta, tự cho là võ công cao cường mà tự đại ngông cuồng. Hôm nay ngươi phải biết thế nào là trời cao đất rộng.

Mới rồi, hai người giao tiếp mấy chiêu đều cảm thấy hoang mang vì võ công kinh nhân của đối phương, cho nên lúc này hai bên chưa dám xuất thủ công kích, bởi vì kỳ phùng địch thủ hơi sơ suất một chút thì sẽ gặp thất bại, nhất là người mặc kim hoàng trường bào còn có âm mưu khác, gã giả vờ nói chuyện bất thành linh xuất thủ cướp tiên cơ.

Âu Dương Hải quát:

- Cô gái này là ai?

Người mặc kim hoàng trường bào cười nói:

- Ngươi nghĩ cô ta là ai?

Âu Dương Hải giật mình nghĩ:

? Nếu cô gái này không phải là Lý Xuân Hoa thì ta cố sức đuổi tới đây chỉ là công cốc ?.

Kim hoàng trường bào nhân nói tiếp:

- Cô ta là người nào ư? Ngươi có thể xem qua thử!.

Gã nói xong liền cúi xuống vươn tay mở tấm vải che mặt, Âu Dương Hải ngưng thần mục nhìn, ai ngờ trong lúc đó...

Người mặc kim hoàng trường bào đột nhiên bật người bắn tới, thi triển chỉ kình cách không đâm vào huyệt ? Thiên trì ?, ? Trung phủ ? của Âu Dương Hải, chỉ phong mạnh mẽ tuyệt luân.

Nên biết Âu Dương Hải sau khi luyện thành chín chiêu võ học thượng thừa trong Hải lưu chân kinh thì nội công đã tiến nhập vào cảnh giới ? ý niệm do tâm ? đương lúc chỉ phong của người mặc kim hoàng trường bào dính sát bên người thì chàng đã bay vọt lên như cánh chim hồng.

Âu Dương Hải tung mình lên không bay thẳng ra xa hơn ba trượng, khinh công hiểm có này làm cho người mặc kim hoàng trường bào đứng sững ra đó.

Âu Dương Hải thân vừa rơi xuống, lạnh lùng hừ một tiếng từ từ đi lại. Đột nhiên chàng thấy người mặc kim hoàng trường bào sắc mặt cứng đờ không biểu cảm gì, liền nói:

- Vì sao các hạ không lộ chân diện mục ra đi?

Kim hoàng trường bào nhân nghe thấy vậy lấy làm sững sốt, tức thì cười hề hề nói:

- Mặt ngươi thật sắc sảo, đã thấy được đây không phải là mặt thật của ta.

Trong đầu Âu Dương Hải vụt lóe lên một tia sáng, chàng quát hỏi:

- Ta hỏi ngươi, ngươi có phải hung thủ giết tứ đại đàn chủ của Khiên Thủ bang không?

Người mặc kim hoàng trường bào cười nói:

- Không sai, mười mấy nhân mạng của bọn giang Phong trại chủ cũng đều là kiệt tác của ta, ngươi muốn gì nào?

Âu Dương Hải nghe vậy trong lòng vừa căm hận vừa kinh sợ, căm hận là vì gã độc ác, tàn khốc, kinh sợ là võ công của gã quả thực cao cường không thể tả.

Âu Dương Hải quát lớn:

- Ngươi là hung thủ tàn khốc độc ác, đêm nay ta phải báo thù cho họ.

Người mặc kim hoàng trường bào cười nói:

- Đêm nay ngươi tất phải chết dưới kiếm của ta.

Soạt một tiếng, người mặc kim hoàng trường bào đã rút thanh trường kiếm sau lưng ra, cô tay rung động, một chiêu ? Hạnh hoa xuân vũ ? tung ra, kiếm quang đầy trời.

Gã vừa ra một chiêu kiếm thuật mà uy thế vô cùng to lớn, Âu Dương Hải giật mình nghĩ thầm:

? Kiếm pháp thật lợi hại ?.

Âu Dương Hải trông thấy kiếm quang đến gần ngậm vận chân khí, chân không co, vai không động, người đột nhiên lùi nhanh lại năm thước, thoát khỏi làn kiếm quang ào ạt đổ xuống.

Người mặc kim hoàng trường bào vừa trông thấy thân pháp né tránh kiếm thế của Âu Dương Hải, gã cũng không khỏi kinh thán, gã lại tung ra chiêu Xuyên vân trích nguyệt, người và kiếm nhất tề xông tới.

Lần này Âu Dương Hải không lùi lại né tránh nữa, tay phải của chàng ngăn trường kiếm đôi phương, tay trái tiện thể chụp vào cổ tay của người mặc kim hoàng trường bào.

Tay phải của Âu Dương Hải đã ngăn chặn được kiếm thế của đôi phương, và tấn công luôn vào phía trái của gã, Âu Dương Hải nghĩ người mặc kim hoàng trường bào chỉ còn đường lùi lại phía sau.

Ai ngờ, kiếm quang của đôi phương thu lại thật nhanh, chẳng những chiêu cầm nã của Âu Dương Hải bị hụt mà còn bị kiếm khí lạnh lẽo của đôi phương bay vèo đến trước ngực, Âu Dương Hải thất kinh vội vã lùi lại sáu bảy thước. Người mặc kim hoàng trường bào cười nói:

- Thân pháp tránh né của người nhanh thật!

Tiếp đó soạt soạt soạt gã chém liền ba nhát kiếm. Ba kiếm này rất lạ rất nhanh, Âu Dương Hải không biết là thủ pháp gì, bèn đưa tay ngăn chặn ba kiếm. Đôi mắt người mặc kim hoàng trường bào lộ ra một tia sát khí, nói:

- Ta không tin ngươi lại có thể tránh được kiếm pháp này của ta.

Gã thi triển tuyệt học, quấy động song chưởng cũng đánh ra muôn vàn chưởng ảnh, thân người di động liên liên.

Người mặc kim hoàng trường bào đã sử dụng kiếm thành một đạo cầu vòng dài quần lấy Âu Dương Hải. Chính trong chiêu kiếm này hai người đã tạo một cuộc chiến đấu sinh tử tồn vong vô cùng ác liệt.

Kiếm khí lạnh buốt, chưởng lực trùng trùng, nhưng không nghe một tiếng động nào. Điều này chứng minh hai người đã dùng nội công thượng thừa giao đấu, ai nấy đều thi triển sở học, tận lực ra sức muốn đem chiêu thuật kỳ diệu để chế phục đối phương.

Đây là một trận ác chiến kinh tâm động phách. Trong lúc kịch đấu, chợt nghe một tiếng hự. Thân hình Âu Dương Hải thoát khỏi vòng vây kiếm khí, thân mình chàng không tự chủ phải liên tiếp lùi lại ba bốn bước.

Mặt chàng tái nhợt, mồ hôi tuôn như mưa, cánh tay trái thông xuống, hiển nhiên đã bị trọng thương.

Hóa ra Âu Dương Hải dưới vòng vây kiếm của đối phương, song chưởng đánh ra hơn bảy mươi chiêu, thủy chung vẫn không phá được thế kiếm nọ, chợt chàng nghĩ đến một chiêu thức trong Hải lưu chân kinh có thể phá vòng vây.

Ai ngờ lúc Âu Dương Hải thi triển ra chiêu thức đó, tuy xông ra khỏi bức màn kiếm nhưng vai trái lại bị thanh kiếm của người mặc kim hoàng trường bào đánh trúng.

Người mặc kim hoàng trường bào bật ra tiếng cười quái gở, nói:

- Âu Dương Hải, nữ nhân mà ngươi muốn tìm có phải là Lý Xuân Hoa đã từng đánh ngươi bị trọng thương không? Hề hề... không ngờ hôm nay nàng lại ở trước mặt ngươi chờ chết...

Âu Dương Hải trong lòng kinh dị khôn xiết, chàng không biết người mặc kim hoàng trường bào làm sao biết được chuyện chàng từng bị Lý Xuân Hoa đánh bị thương?

Người mặc kim hoàng trường bào lại nói:

- Ngươi biết nữ nhân này là ai chứ? Hề hề... Lý Xuân Hồng tự nhận mình là cơ trí tuyệt đỉnh, liệu sự như thần, nhưng mấy ngày nay bất cứ hành động nào của nàng cũng hoàn toàn nằm trong sự tính toán của ta, cuối cùng cũng có một ngày ta phải làm nàng phát điên lên, mất hết ý chí mà lui khỏi giang hồ võ lâm.

Trong lúc gã đang nói, Âu Dương Hải đã nhanh chóng vận chân khí chữa trị vết thương trên vai, nhưng xương vai đau đớn như vỡ vụn, vai trái không thể thi triển sức lực được chút nào.

Đột nhiên người mặc kim hoàng trường bào tiến tới hai bước, nói:
- Giờ ngươi chỉ còn có đợi chết nữa mà thôi, ngươi có trăn trối lại gì không?

Âu Dương Hải lạnh lùng mỉm cười, không chút nào e sợ hoang mang, chàng ngẩng đầu hỏi:

- Ngươi tin rằng có thể làm hại được ta sao?

Người mặc kim hoàng trường bào thăm ngạc nhiên, đôi mắt nghi ngờ nhìn Âu Dương Hải, cười nói:

- Ta không tin dưới một tuyệt chiêu nữa của ta lại có người sống sót.

Âu Dương Hải cười nói:

- Trịnh Hồ trúng liền ba chiêu của ngươi nhưng không chết, mà ngược lại còn thấy khỏe thêm, không tin thì ngươi cứ đánh đi, thử xem chương kình vô hình của ta.

Ngay lúc đó, Âu Dương Hải đã ngưng vận một luồng chân khí đưa vào hữu chưởng, chân đứng vững như núi trên mặt đất.

Người mặc kim hoàng trường bào đã nghe qua chuyện Âu Dương Hải dùng một chưởng giết chết Lạc phách nhân, gã bất giác lùi lại ba bước.

Kỳ thực Âu Dương Hải lúc này không thể nào vận dụng được chiêu ? vận vật thực hư ? . Dù có miễn cưỡng thi triển chiêu này cũng không cách nào đủ lực đả thương được người mặc kim hoàng trường bào.

Người mặc kim hoàng trường bào đột nhiên thu trường kiếm lại, tay trái tung một cú phách không chưởng bay thẳng vào Âu Dương Hải.

Âu Dương Hải xoay chân nửa bộ, hữu chưởng từ từ đẩy ra...

Người mặc kim hoàng trường bào mỉm cười, thân mình gã di động nhanh như loài vượn đột nhiên xoay người phi thân thẳng lên trời, gã đã kiếm đường tháo lui.

Âu Dương Hải nhìn theo bóng gã mất dần thờ dài một tiếng... Chân chàng nhũn ra, ngồi bệt xuống đất mồ hôi tuôn ròng ròng...

Bỗng sau lưng chàng có một giọng nói vang lên:

- Một kẻ hiểm độc tàn khốc, tâm cơ thâm trầm, giao hoạt gian tà, một vị đại hiệp tâm trường, tính tình trung hậu, nếu biết vận dụng trí não thì thắng địch nhân không khó!

Âu Dương Hải nghe nói giật mình quay đầu lại nhìn. Chàng nhìn thấy một lão nhân áo xám vóc người gầy gò đứng đằng sau mình ngoài ba trượng.

Âu Dương Hải lướt mắt qua thất kinh nói:

- Hóa ra là Vân lão tiên bối... Lão tiên bối có điều chi dạy Âu Dương Hải xin nguyện nghe theo.

Người áo xám không phải ai xa lạ mà chính là Vân Trung Nhạc.

Vân Trung Nhạc đi đến nói:

- Vai của ngươi đã trật khớp sao ngươi còn vận khí, điều này khiến ngươi không làm sao hết đau được. Nói xong Vân Trung Nhạc cúi người, tay trái

nắm vai Âu Dương Hải, tay phải khẽ nâng cánh tay, chỉ thấy lão nhân khẽ vận một cái...

? Rắc! ? một tiếng nhỏ...

Lập tức Âu Dương Hải cảm thấy bớt đau, chàng khẽ xoay chuyển tay trái vài lần là có thể hoạt động bình thường. Chàng mừng rỡ cúi mình thi lễ nói:

Đa tạ Vân lão tiên bồi ra tay chữa trị vết thương, nếu lão tiên bồi có dặn dò điều gì thì vẫn bồi có chết cũng không dám từ!

Vân Trung Nhạc cười nhạt một tiếng, nói:

- Người thật lợi hại, lại biết được cả tâm sự của ta, ta hỏi người, điều ước khi trước của chúng ta đến nay có còn hiệu lực không?

Âu Dương Hải ngạc nhiên, hỏi:

- Chuyện gì, xin lão tiên bồi nói rõ hơn một chút.

Vân Trung Nhạc nói:

- Ngày trước tại ngôi chùa cổ người nói chỉ cần lão phu có thể chữa khỏi thương thế của Lý Xuân Hoa thì người sẽ đem tiểu kiếm cho ta, không biết lời nói đó có còn hiệu lực đến hôm nay không?

Âu Dương Hải nghe vậy rất ngạc nhiên nghĩ thầm:

?Ông ta là một vị tuyệt đại kỳ nhân, đối với các loại báu vật đều coi như bùn đất, hôm nay ông ta cứ nhắc đi nhắc lại mấy thanh tiểu kiếm của mình chắc tám thanh kiếm nhỏ đó nhất định là vật có giá trị hoặc là vô cùng quan trọng đối với ông ta... ?

Vân Trung Nhạc lại nói:

- Người đem tám thanh tiểu kiếm tặng cho ta, nói ra thì người cũng thiệt thòi, nhưng nếu như người đồng ý, ta có thể cho người một thanh kiếm khác nhân tiện sẽ dạy luôn cho người mấy chiêu kiếm pháp.

Âu Dương Hải trầm ngâm một hồi, nói:

- Đương nhiên những lời nói với lão tiên bồi khi trước vẫn còn có giá trị, nhưng...

Vân Trung Nhạc nghe vậy khuôn mặt lạnh như băng của ông ta hé lộ vẻ vui mừng, nói:

- Nhưng như thế nào?

Âu Dương Hải đưa mắt nhìn cô gái ở trên mặt đất ngoài một trượng, muốn nói lại thôi, nguyên là chàng thấy người mặc kim hoàng trường bào bỏ đi thì biết người nằm đó tuyệt đối không phải Lý Xuân Hoa, nếu không thì người mặc kim hoàng trường bào đâu dễ dàng bỏ nàng lại.

Vân Trung Nhạc mỉm cười nói:

- Trong cái bọc đó chẳng qua chỉ là hình nhân nguy trang bằng tóc giả!

Âu Dương Hải nghe vậy kinh thán, chàng đi đến đưa tay xé lớp vải, quả nhiên bên trong là một cuộn chăn bông, Âu Dương Hải đứng ngậy ra tại đó.

Âu Dương Hải nói:

- Lão tiên bối, có phải lão tiên bối đã tìm thấy Lý Xuân Hoa?

Vân Trung Nhạc gật đầu:

- Gã tiểu tử Bạch Hoàng giáo đó từ ba ngày trước đã cho mộ chiếc xe ngựa đưa Lý Xuân Hoa đi, sau đó gã tráo người giả để dụ các người đuổi theo.

Âu Dương Hải thở dài nói:

- Giang hồ võ lâm toàn là những chuyện quái dị làm người khó mà ngờ được.

Vân Trung Nhạc mỉm cười nói:

- Nhưng người của Bạch Hoàng giáo đâu có biết sau khi lão phu tìm được linh dược xong thì bí mật khám phá tung tích của Lý Xuân Hoa. Cho nên hành động của gã tiểu tử đó thủy chung vẫn nằm trong sự giám sát của lão phu.

Âu Dương Hải rất mừng nói:

- Nói vậy là lão tiên bối đã tìm ra được Lý cô nương, chữa khỏi vết thương cho nàng rồi?

Vân Trung Nhạc nói:

- Vết thương của Xuân Hoa không đáng lo ngại mấy, chỉ cần điều dưỡng vài ngày thì có thể phục hồi.

Âu Dương Hải hỏi:

- Nàng ở đâu?

Vân Trung Nhạc đưa tay chỉ phía Đông Bắc nói:

- Tại một ngọn núi cách đây ngoài tám mươi dặm.

Âu Dương Hải rút chiếc hộp ngọc trong người ra nói:

- Lão tiên bối, xin tiên bối hãy dẫn văn bối đi gặp nàng, vật này xin báo đáp.

Vân Trung Nhạc đưa tay tiếp lấy cái hộp ngọc, ?tách? một tiếng, nắp hộp mở ra, tám luồng hàn quang kiếm khí lạnh tỏa ra chùng ba trượng.

Âu Dương Hải thất kinh than thào:

- Chỉ với kiếm quang như thế cũng đủ biết đây là một báu vật giá trị liên thành.

Vân Trung Nhạc ngó qua một cái, nói:

- Không sai, chính là vật này.

Nói xong ông ta đẩy nắp hộp lại nhét vào trong người, cười nói:

- Lời hứa cho và truyền thụ kiếm thuật, đợi đến nơi xong lão phu sẽ thực hiện. Chúng ta đi thôi.

Âu Dương Hải chu miệng huýt một tiếng vang động cả hẻm núi...

Tiếng huýt chưa dứt đã nghe tiếng vó ngựa gõ dồn dập...

Ồ Vân thân câu phóng như gió đến hẻm núi.

Vân Trung Nhạc nhìn con ngựa quý tán thưởng liền miệng:

- Thật là một con thần câu, thật là một con bảo mã ngày đi ngàn dặm.

Âu Dương Hải đưa tay khẽ vỗ lên lưng ngựa nói:

- Ô Vân có chuyện cần gấp, người có thể chở hai người đi được không?
Ô Vân thần câu hí nhỏ một tiếng, lắc đầu dậm chân.

Vân Trung Nhạc cười ha hả nói:

- Tám mươi mấy dặm đường, chỉ hai khắc lão phu đã tới, Âu Dương Hải người cưỡi ngựa lão phu đi bộ cũng được.

Âu Dương Hải nói:

- Như thế coi sai được, văn bồi cùng đi với tiên bồi.

Vân Trung Nhạc nói:

- Người tự tin là đi kịp ta sao?

Nói xong, Vân Trung Nhạc đã phóng đi ngoài bảy tám trượng.

Âu Dương Hải thấy vậy thất kinh biết không thể theo kịp, đành phải nhảy lên ngựa.

Ô Vân thần câu hí dài một tiếng, từ phía sau phóng vọt lên,...

Nội công của Vân Trung Nhạc đã đến bậc thượng thừa, ông ta đi như bay chân không chạm đất một cái tung mình đã lướt qua năm sáu trượng!

Con ngựa Ô Vân thần câu như con thần long ở trong mây chạy sát theo Vân Trung Nhạc không nhanh không chậm.

Âu Dương Hải ngồi vững trên yên ngựa, gió thổi ào ào bên tai, cảnh vật xung quanh lùi lại như bay.

Quả nhiên không đến hai giờ họ đã đến trước một ngọn núi, Vân Trung Nhạc quay lại nói:

- Đã đến nơi rồi!

Ô Vân thần câu khê hí một tiếng, đang chạy nhanh đột ngột dừng lại!

Vân Trung Nhạc ca ngợi:

- Con bảo mã này xứng đáng là thiên hạ đệ nhất thần câu.

Âu Dương Hải mỉm cười nói:

- Cái danh ấy kẻ cũng xứng với nó, nhưng nó muốn so cước trình với tiên bồi thì còn kém xa.

Nói xong chàng nhảy xuống yên ngựa, theo Vân Trung Nhạc bước vào trong cốc, chỉ thấy trong cốc các loài hoa núi muôn màu nở rộ, cỏ mọc xanh rờn, mùi hương hoa lan tỏa bốn bề. Một dòng nước róc rách chảy qua một chiếc cầu gỗ, trước mặt bảy tám trượng có một cây tùng thấp rườm rà tươm tất, cánh cây duỗi thẳng lên không, gió thổi cây reo, khu rừng phía sau thấp thoáng một gian nhà cỏ.

Vân Trung Nhạc và Âu Dương Hải đi qua chiếc cầu, từ trong nhà một hán tử râu rậm đi ra, từ xa đã cúi mình nói:

- Sư phụ, người đã về!

Âu Dương Hải nhìn trung niên hán tử. thấy y trên người mặc quần áo nhà nông, thần quan của đôi mắt thu tang không lộ, hiển nhiên là một tay cao thủ. Vân Trung Nhạc khê hát hàm với hán tử râu rậm nói:

- Vị này là Âu Dương Hải.

Hán tử râu rậm nhìn Âu Dương Hải cười nói:

- Âu Dương thiếu hiệp gân đây danh chấn giang hồ, hôm nay lại được gặp mặt thật là có phước, tại hạ Chấn Sơn Dân xin có lễ.

Nói xong đưa tay vào trong.

Lúc này trong nhà có một người nữ phụ đi ra, cười nói:

- Vị nào là Âu Dương thiếu hiệp? Lý cô nương muốn gặp ngay.

Âu Dương Hải nói:

- Kẻ hèn này là Âu Dương Hải, xin đại tẩu dẫn đi gặp Lý cô nương.

Nói xong chàng đưa mắt quan sát người nữ phụ này, chỉ thấy phụ nhân cũng mặc y phục và trang sức như phụ nữ nhà nông, nhưng dù trang phục thô bằng vải thô cũng không che được nhan sắc của nàng. Nữ phụ trang sức kiểu nhà nông này nhìn Âu Dương Hải nói:

- Công tử hãy theo ta vào!

Trong một gian phòng nhỏ bày trí giản đơn, trên cái giường sát vách, một nữ nhân đầu tóc rối tung, sắc mặt tiêu tụy đang ngồi, nàng mở đôi mắt phụng móng lung suy nghĩ...

Chợt thấy Âu Dương Hải và người nữ phụ nông dân tiến vào, nàng thật sự buồn bã nói:

- Âu Dương tướng công, người thật sự đã đến rồi. Nhưng ta trước sau vẫn không tin, vì... ta... vô cùng xin lỗi tướng công... Âu Dương Hải không ngờ nàng trong lòng quả nhiên hối hận, lòng mừng thầm đi đến hỏi nhỏ:

- Lý minh chủ, thương thế của Minh chủ tốt rồi chứ?

Người phụ nữ nông dân nọ cười nói:

- Anh yên tâm, Lý cô nương đã hoàn toàn khỏi vết thương, bất quá chỉ cần nghỉ ngơi vài ngày.

Lý Xuân Hoa nghe Âu Dương Hải gọi mình là minh chủ thì ngạc nhiên, hỏi:

- Tướng công...Người đã là...

Âu Dương Hải nói tiếp:

- Tại hạ đã là người của Thanh ?ạo Minh dưới quyền bang chủ.

Lý Xuân Hoa lộ vẻ vui mừng trong ánh mắt, nàng run run nói:

- Muội muội của ta khỏe chứ. Tình hình Khiên Thủ bang ra sao?

Âu Dương Hải giật mình, nghĩ thầm:

- Chuyện Khiên Thủ bang thảm bại và bị hủy diệt không nên nói với nàng...

Trên mặt lộ một nụ cười, nói:

- Lý hộ pháp rất khỏe, chỉ có điều ngày đêm lo lắng cho minh chủ.

Lý Xuân Hoa thở dài nói:

- Nếu không được Vân lão tiên bồi tương cứu, mệnh ta sớm đã xuống suối vàng, vĩnh viễn không thể gặp lại muội muội được nữa...

?ột nhiên, một thanh âm lạnh lùng cất lên, nói:

- Lý cô nương là Âu Dương thiếu hiệp cứu mạng, lão phu từ trước đến giờ vẫn là người thấy chết không cứu đã nổi danh giang hồ , trừ phi có một cái gì xứng đáng .

Vân Trung Nhạc từ bên ngoài chậm chậm đi vào, trong tay ông cầm một thanh cổ kiếm.

Lý Xuân Hoa nghe vậy đưa mắt nhìn Âu Dương Hải, trong ánh mắt đầy vẻ hồ nghi , hỏi:

- Âu Dương tướng công, thế này là thế nào?

Lý Xuân Hoa đương nhiên hiểu rõ vị võ nhân cái thế kỳ nhân Vân Trung Nhạc này chẳng những tính tình cô độc , lạnh lùng cao ngạo mà còn rất ít tình cảm , ông ta bình sinh không thụ ơn người khác mà cũng không thi ơn với người khác , cho nên Vân Trung Nhạc giải cứu nàng làm cho nàng cứ mãi hồ nghi không hiểu nổi vì sao một lão nhân cực kỳ ích kỷ này lại cứu mình?

Âu Dương Hải mỉm cười nói:

- Vân Lão tiên bối nói đùa mà!

Vân Trung Nhạc lạnh lùng hừ một tiếng nói:

- Lão phu xưa nay ân oán phân minh , hiện tại lão phu thi hành điều ước của chúng ta , thanh kiếm này tên là ? Thanh qui kiếm? là do lão phu chữa trị cho một người bệnh mà được . Lão phu từ trước tới giờ chưa từng dùng thanh kiếm này , căn cứ theo kiếm phổ ghi lại , Thanh Qui kiếm có vào thời Xuân Thu Chiến quốc , là một trong mười hai thanh kiếm mà ? Luyện kiếm danh thần ? Công Ôn Dã đã luyện , thanh kiếm này vì chôn vùi dưới đất đã lâu năm lắm rồi , nên trên võ lâm giang hồ người biết tên thanh kiếm này rất ít , hiện giờ thanh kiếm này thuộc về ngươi .

Âu Dương Hải tiếp nhận thanh cổ kiếm không khách sáo, tay cầm chuôi kiếm khẽ rút ra tách một tiếng nhỏ, kiếm đã rời khỏi vỏ, ánh khí sáng ngời, sáng đến nỗi che lấp ánh đèn trong nhà .

Âu Dương Hải quan sát kỹ lưỡng thanh kiếm chỉ thấy toàn thanh kiếm có những đường vân mai rùa màu xanh tinh xảo , chỉ xem những vân mai rùa khéo léo này cũng đủ biết đây là một thanh danh kiếm .

Chỗ rất kì lạ là những vân mai rùa tinh xảo đó đã bị màu trắng của hai thanh lưỡi kiếm ánh vào thì kiếm khí hơi động , những đường vân mai rùa chạy lăn tăn thật sống động , ánh sáng xanh loé chớp chói mắt người xem ...

Lý Xuân Hoa buột miệng khen:

- Thật là một danh kiếm! Âu Dương tướng công . Tướng công có thanh kiếm này thì như được giúp thêm sức không ít!

Hàm ý trong câu nói của nàng là ám thị Âu Dương Hải chớ có từ chối thanh kỳ trân bảo kiếm này .

Đột nhiên đèn trong nhà sáng lên , thanh Qui Kiếm đã vào vỏ . Âu Dương Hải mỉm cười nói:

- Vân lão tiên bồi tằng vân bồi thanh kiếm quý giá này không biết có bị thiệt thòi không?

Vân Trung Nhạc lạnh lùng nói:

- Không hề, không hề. Nhưng lão phu muốn nói cho ngươi rõ, đương kim thiên hạ bảo kiếm đã vào tay ngươi, đối với sự an nguy của bản thân phải thêm chú ý.

Âu Dương Hải mỉm cười nói:

- Cảm ơn lão tiên bối đã nhắc nhở

Vân Trung Nhạc nói:

- Lão phu vì có chuyện cần, sang sớm mai sẽ đi nơi khác, từ giờ đến sáng sớm hầy còn hai canh nữa, ta sẽ dùng thời gian ngắn ngủi này thực hiện lời hứa sau cùng của ta, truyền dạy ngươi một chiêu kiếm thuật. Không biết ngươi cảm thấy thời gian có đủ không? Nếu không đợi đề lần khác ta sẽ dạy.

Âu Dương Hải nói:

- Tôi cứ thử xem sao!

Vân Trung Nhạc gật đầu nói:

- Tốt! Việc này không nên chậm trễ, ngươi đi theo ta.

Âu Dương Hải cáo biệt Lý Xuân Hoa cùng với Vân Trung Nhạc đi lên chóp núi.

Vân Trung Nhạc nhặt từ dưới đất một cành cây khô, nói:

- Kiếm thuật ta dạy cho ngươi tuy chỉ là một chiêu, nhưng trong đó có sự biến hoá vô cùng, nếu ngươi lãnh hội được ảo diệu thì có thể tận dụng như ước muốn, phát huy công hiệu chí cao!

Vân Trung Nhạc ngừng một lát rồi nói tiếp:

- Điều tối thượng trong kiếm đạo là ngự kiếm, cái bây giờ ta muốn dạy cho ngươi chính là muốn tiếp nhận vào bát môn kiếm thuật của kiếm đạo thượng thừa, ngươi hãy quan sát động tác của ta.

Chỉ thấy Vân Trung Nhạc ngậm vận khí, tay cầm cành cây khô đứng yên, thần tình trên mặt ông ta trang nghiêm, đôi mắt nhìn vào đỉnh chóp của cành cây khô.

Âu Dương Hải nhìn ông ta không chớp, đột nhiên Vân Trung Nhạc lui lại một bước, rồi lại tiến tới, biến thành cung hữu tiền bộ thức, cả một thân người phục xuống, nhưng cành cây vẫn nắm trong tay, liên tiếp dao động phải trái cực nhanh, phát ra những tiếng vun vút...

Bỗng nhiên tiếng vun vút ngừng lại.

Cả người Vân Trung Nhạc bật trở lại nhanh như chớp, lại cầm cành cây khô đứng vững, sau đó thu chiêu thở ra mấy hơi dài nói:

- Chiêu Vạn Lưu qui tông này tuy là một chiêu nhưng lại hàm chứa ba thức.

? Thứ thứ nhất là luyện khí , thứ thứ hai là phòng thủ , thứ thứ ba là tấn công . Các phái võ thuật trên giang hồ ngày nay , không có một chiêu kiếm nào có thể tấn công nổi thể kiếm phòng thủ này ... ?

Trong lúc Vân Trung Nhạc nói , mồ hôi từ trên đầu chảy xuống ròng ròng . Âu Dương Hải thấy vậy thất kinh , nghĩ thầm:

? Chẳng lẽ một chiêu kiếm thuật của ông ta diễn qua sơ sài , lại khiến người phí công lực đến vậy? Trong đó chẳng qua lúc cành cây khô quấy động phát ra tiếng vù vù là có công lực , còn dư hai thứ khác căn bản không thấy xuất lực , với công lực của Vân Trung Nhạc sao lại chảy mồ hôi? ?.

Mục quang lạnh băng của Vân Trung Nhạc quét vào mặt Âu Dương Hải, nói:

-Mới rồi ngươi thấy ta thi triển kiếm thuật này , bí quyết của thứ thứ hai nằm ở đâu? Ngươi hãy nói những gì ngươi thấy được cho ta nghe .

Âu Dương Hải đáp:

- Thứ thứ hai phòng thủ, lùi lại trầm mình xuống thấp tránh kiếm của kẻ địch song chưởng ôm kiếm , đó là chủ yếu nhất của tấn công địch trong phòng thủ , nhưng vẫn bối...

Vân Trung Nhạc lạnh lùng tiếp:

- Ngươi có thể nhận ra được thứ giản đơn này , phòng thủ sự tấn công của kẻ địch như thế nào không?

Vân Trung Nhạc nói xong , hít vài hơi bước tới nói:

-Cho ta mượn tạm Thanh Qui kiếm của ngươi!

Ông ta rút kiếm theo nguyên thức thi triển một hồi . Âu Dương Hải lần này trông rất rõ ràng chính xác , chàng trợn mắt nhìn Vân Trung Nhạc đến xuất thần .

Chàng thấy rõ lúc Vân Trung Nhạc ôm kiếm ngồi gập xuống, thanh kiếm kẹp giữa hai lòng bàn tay, có lúc vạch ra một vòng tròn . Bởi vì tốc độ quá nhanh , nhãn lực không nhìn rõ , chỉ có thể nghe mũi kiếm rung động phát ra tiếng vùn vụt , còn thanh kiếm thì không thể nào trông thấy di động và chuyển biến thế nào .

Vân Trung Nhạc hỏi:

- Ngươi đã trông rõ biến hoá trong thứ thứ hai chưa?

Âu Dương Hải nói:

- Chỉ thấy một cách khái quát , khó hiểu hết sự biến ảo kỳ diệu trong đó .

Vân Trung Nhạc lạnh lùng nói:

- Nếu kiếm pháp dễ ngộ được như vậy thì làm sao có thể nói là chiêu kiếm thuật đệ nhất thiên hạ , ngươi thử nói xem , thứ thứ ba chính là chiêu sát địch , ảo diệu trong đó ở chỗ nào?

Âu Dương Hải đáp:

- Thức này không giống với kiếm pháp các phái trong võ lâm , là nắm ngược chuôi kiếm . Biến hoá cuối cùng là dùng tay phải thi triển kiếm rồi chuyển sang tay trái đâm kẻ địch .

Vân Trung Nhạc nghe vậy kinh hãi nghĩ:

- Ngộ lực của người này thật là siêu tuyệt , nếu ta dốc sức truyền thụ e rằng hắn sẽ khám phá ra nhiều kỳ thức nữa! Vốn Vân Trung Nhạc truyền cho chàng chiêu kiếm pháp này không hề tận tâm , ông ta chẳng qua không muốn làm trái lại lời hứa của mình. Vì ông ta nghĩ Âu Dương Hải dù rất thông minh cũng khó mà học hết được tuyệt chiêu này trong hai canh , vốn ông ta muốn thi triển mấy lần nữa cho Âu Dương Hải xem nhưng bây giờ chàng lại thấy được bí quyết của thức thứ ba cho nên ông ta đột nhiên thay đổi tâm ý.

Vân Trung Nhạc ngẩng đầu nhìn trời khẽ thở ra một tiếng rồi tự nói:

- Thời gian đã gần canh tư , lão phu phải đi đây ...

Ông ta thở dài một tiếng , sau đó nói:

- Bây giờ ta thi triển một lần nữa , ngươi phải xem cho kỹ lưỡng , nhớ kỹ những ảo diệu trong đó , rồi phải chuyên cần luyện tập thì sẽ ngộ được bí quyết chiêu này không khó.

Ông ta nói xong rút thanh kiếm Thanh Qui rồi đặt vỏ kiếm ở một bên , rồi lại nói:

- Lần này ta dùng kiếm thật dễ phân giải , kiếm khí có thể toả ra ngoài bốn trượng tốt nhất thì ngươi đứng ở xa để khỏi bị kiếm khí làm bị thương.

Âu Dương Hải nhìn kỹ Vân Trung Nhạc thi triển lại lần thứ hai chiêu Vạn Lưu qui tông chàng cảm thấy chiêu kiếm pháp này vô cùng lạ lùng

Chàng cũng biết tâm ý của Vân Trung Nhạc không muốn truyền tuyệt kỹ này cho chàng lắm . Âu Dương Hải y lời lùi ra ngoài bốn trượng nhưng chàng lập tức thi triển chiêu thức Phản thác quy chân trong Hải lưu chân kinh , ngưng thần tập trung.

Vân Trung Nhạc đổi tay nâng kiếm đứng ngoài bốn trượng .

Thình lình ...

Kiếm quang loé chớp

Soạt soạt... soạt soạt ... tiếng kiếm khí cắt lên xé gió ...

Vân Trung Nhạc đã nâng kiếm đứng nghiêm , phục hồi nguyên trạng . Một chiêu gồm ba thức này thì lúc bắt đầu cho đến hoàn tất đều có tia lửa xẹt ra như điện chớp , nhanh đến nỗi làm người ta chỉ thấy quang kiếm liên tục lóe sáng mà thôi.

Âu Dương Hải đứng ngoài bốn trượng cảm thấy kiếm khí lạnh buốt da thịt , chỉ xem một lần , Âu Dương Hải đã thấy toàn bộ biến hoá của chiêu Vạn Lưu qui tông này .

Hoá ra trong kiếm chiêu như sâm sét này lại ẩn thức mười hai thức biến hoá .

Chợt nghe thấy Vân Trung Nhạc khẽ bước tới nói:

- Chiêu kiếm pháp này đã truyền giải xong rồi . Ân oán giữa hai chúng ta đã sạch , không ai còn nợ ai nữa. Sau khi lão phu và đồ đệ rời khỏi đây , người cứ ở lại đây thêm vài ngày nữa , tập luyện cho thuần thục , với trí lực của người kì ngộ giải bí quyết trong chiêu kiếm này không khó , lão phu xin cáo từ đây .

Âu Dương Hải nhận lại Thanh Qui kiếm , cúi chào Vân Trung Nhạc nói:

- Ân tình lão tiên bối truyền thụ tuyệt học văn bối xin khắc cốt ghi lòng vĩnh viễn không quên , lão tiên bối có việc phải đi , thứ cho văn bối không đưa tiễn xa được .

Vân Trung Nhạc lạnh lùng nói:

- Hôm nay truyền tuyệt kĩ cho người cũng chỉ là sự trao đổi , không dám nhận tiếng cảm ơn.

Nói xong ông ta tung mình phóng đi... Lão nhân này thật là người lạnh nhạt , cô độc , dường như trên thế gian này không một ai có thể lưu lại trong tim ông ta một chút tình cảm .

Âu Dương Hải nhìn theo bóng dáng ông ta khuất dần , lắc đầu thở dài cảm khái . Qua một lúc lâu tự mình diễn luyện chiêu Vạn Lưu qui tông .

Đầu tiên chàng cảm thấy mấy thức này đơn giản , nhưng lúc diễn luyện thì rất khó thuận theo tâm ý mình , qua hai lần biểu diễn , Âu Dương Hải chợt phát giác ra bộ pháp của chiêu kiếm này giống như mỗi bước đều hàm ẩn huyền cơ , kiếm thức cũng vô cùng kì lạ , hoàn toàn không giống với kiếm của các môn phái trong võ lâm .

Trong khoảnh khắc ấy , Âu Dương Hải cảm thấy chiêu kiếm thuật này quả có chỗ độc đáo của nó , do vậy mà khó có thể nhất thời tập luyện thuần thục được.

Phương đông xuất hiện ánh mặt trời , Âu Dương Hải đành phải thôi kiếm trở về ngôi nhà cỏ.

Lý Xuân Hoa đã đứng ở trước cửa .

Âu Dương Hải vội đi tới hai bước , hỏi:

- Lý Minh chủ , họ đã đi rồi ư?

Lý Xuân Hoa nói:

- Ta không biết vì sao họ lại vội vã ra đi, nhưng như vậy thì cũng rất yên tĩnh .

Âu Dương Hải mỉm cười nói:

- Nơi này thật có ích để cho Minh chủ điều dưỡng viết thư.

Lý Xuân Hoa cau mày nói:

- Âu Dương tướng công , tướng công có thể đổi cách xưng hô với ta được không? Trên một câu mình chủ , dưới câu mình chủ, cảm thấy phiền chết đi được .

Âu Dương Hải cười ha hả nói:

- Thế thì còn nàng , trái một câu tướng công, phải cũng một câu tướng công , không biết dành cho người cảm tướng nào?

Lý Xuân Hoa cười nói:

- Cơm đã nấu chín rồi , huynh đói chưa?

Âu Dương Hải than một tiếng ,nói:

- Sao? Nàng đã khoẻ hẳn rồi ư?

Lý Xuân Hoa cười nói:

- Tóm lại chết không nổi , đợi huynh luyện kiếm thuật xong chúng ta sẽ rời khỏi nơi đây.

Âu Dương Hải sáng sớm tới khuya mỗi ngày tiêu phí rất nhiều thời gian tập luyện chiêu kiếm thuật nọ , mỗi khi chàng luyện xong , Lý Xuân Hoa đều đã nấu cơm xong đợi chàng cùng ăn.

Trong thoáng chốc đã bấy ngày .Một người lạnh lùng cương nghị như Lý Xuân Hoa trong mấy ngày này lại tỏ ra cực kỳ dịu dàng , tuy nàng cư xử với Âu Dương Hải rất hoà hợp nhưng giữa đôi lông mày của nàng lại ẩn chứa lo buồn . Nỗi lo buồn đó theo thời gian càng ngày càng thêm sâu . Âu Dương Hải cả ngày chìm đắm trong võ công cho nên vẫn không phát hiện được nỗi lo buồn trong lòng nàng .

Chàng chỉ cảm thấy Lý Xuân Hoa không hề lạnh lùng cao ngạo như trước kia khi chàng mới gặp , nàng lại là một nữ ân nhân rất dễ hoà hợp , mà cũng ôn nhu hiền hòa vô cùng .Tối hôm nay Âu Dương Hải luyện xong chiêu kiếm pháp , một mình ngồi trên mỏm núi ngẩng đầu nhìn trăng sao tinh tú trên trời ...

Một tiếng nói trong trẻo từ sau lưng cất lên:

- Đã luyện thuần thực kiếm pháp chưa?

Âu Dương Hải quay đầu nhìn lại , Lý Xuân Hoa đã đi đến cạnh sau lưng.

Âu Dương Hải cười nói:

- Thời gian còn nhiều , ở gần bên Xuân Hoa tỷ tỷ ta cảm thấy rất vui , ở đây luyện tập thêm vài ngày nữa có ngại gì?

Lý Xuân Hoa nghe vậy biến sắc , thân quang trong đôi mắt phụng loé chớp .

Âu Dương Hải thấy khí độ uy nghi bức người của nàng thì cúi xuống khẽ nói:

- Xuân Hoa tỷ tỷ , xin tỷ tỷ không nên có ý nghi ngờ , thứ cho tội nhất thời tại hạ nói không lựa lời .

Giọng nói của chàng rất nhỏ, dường như rất hoảng hốt. Lý Xuân Hoa thấy chàng cúi đầu giống như cảm thấy có lỗi , trong lòng cũng thấy bất an cười nói:

- Sao thế? Ta có nói gì đâu?

Âu Dương Hải nói:

- Với thần thái uy nghi của tỷ tỷ làm cho người ta vô cùng bất an .

Lý Xuân Hoa cười nói:

- Sao ta lại không cảm thấy nhỉ?

Âu Dương Hải nói:

- Tại hạ lần đầu tiên gặp mặt Xuân Hoa tỷ tỷ liền cảm thấy tỷ tỷ không giống người thường . Lý Xuân Hoa hỏi:

- Âu Dương thiếu hiệp , huynh còn hận ta không?

Âu Dương Hải ngạc nhiên, trả lời:

- Vì sao tôi phải hận tỷ tỷ?

Lý Xuân Hoa bồng cúi xuống ngồi bên cạnh Âu Dương Hải , khẽ nói:

- Âu Dương thiếu hiệp , lần đầu gặp huynh ta tưởng huynh là tay chân của Bạch hoàng giáo cho nên mới xuất thủ đả thương huynh . Ôi! Tuy huynh đã không hận ta nhưng trong lòng ta vẫn thấy không yên . Âu Dương thiếu hiệp , huynh đánh ta mấy cái đi được không? Như thế ta mới an tâm . Âu Dương Hải nói:

- Khi trước thái độ của tỷ tỷ đối với ta thật sự không tốt , Nhưng Âu Dương Hải này nhất quyết không hề có như thế , chỉ vì ngẫu nhiên tình cờ mà hiểu lầm thôi .

Lý Xuân Hoa nghe vậy lòng mừng rỡ ...

Lúc này Lý Xuân Hoa hình như hoàn toàn thay đổi thành một người khác , vẻ kiêu cốt cao ngạo đã hoá thành ôn nhu dịu dàng , nàng ngồi sát bên người Âu Dương Hải , thần thái kiêu mỹ mê người .

Từ người nàng tỏa ra hương thơm kỳ dị , như chi như lan, hương bay xộc vào mũi làm người mê mê ...

Âu Dương Hải bị hương thơm đó làm tâm hồn chao động , chàng không tự chủ được nắm lấy đôi bàn tay mềm mại của nàng .

Bốn mắt nhìn nhau, ẩn chứa tình cảm dạt dào , cả hai im lặng không nói . Kỳ thực, lúc này nên biết nói gì? Ánh mắt thay cho lời nói tất cả , hơn ngàn vạn lần những lời nói .

Lý Xuân Hoa từ lúc sinh ra tới giờ đây là lần đầu tiên được một người con trai nắm lấy đôi tay của mình .

Trái tim nàng hơi dao động , khuôn mặt áp vào ngực Âu Dương Hải , thân mình từ từ nhích sát vào người chàng .

Đối diện với người ngọc , Âu Dương Hải chẳng phải là Liễu Hạ Huệ , không tự chủ được , đang muốn dang tay...

Đột nhiên thân mình Lý Xuân Hoa run rẩy ,nàng từ từ xích ra , đứng dậy lùi ra một bước , quay mình ngắm nhìn trăng sao trên trời đến xuất thần .

Âu Dương Hải ngạc nhiên thâm nghĩ , vì sao nàng đột nhiên vùng ra? Chẳng lẽ ngộ nhận ta có cử chỉ không phải với nàng .

Âu Dương Hải lặng đi một hồi mới kêu lên nho nhỏ:

- Tỷ tỷ!

Lý Xuân Hoa chợt quay đầu lại , đôi mắt trong xanh đầy nước mắt , thần sắc trên mặt buồn bã .

Âu Dương Hải vội nói:

- Tỷ tỷ... ta đã làm tỷ tỷ thương tâm?

Trong mắt Lý Xuân Hoa lộ ra muôn ý như tình, nói nhỏ

- Không phải, vì ta nghĩ đến một chuyện mà bất giác chảy nước mắt

Kỳ thực Âu Dương Hải đâu biết nỗi ưu phiền trong đáy lòng nàng ...

Vốn qua mấy ngày cùng ở chung trong nơi núi sâu này .Lý Xuân Hoa bất giác nảy sinh tình cảm ái mộ đối với Âu Dương Hải , nàng tuy là kỳ nữ , nhưng dầu sao nàng cũng là người! Đương nhiên , nàng và nữ nhân thông thường đều có nhiều tình cảm như nhau, chẳng qua trước đây , nàng đem phần tình cảm nóng bỏng đó chôn dấu tại nơi sâu xa của tâm hồn , nhưng bây giờ cánh cửa ái tình của nàng đã được Âu Dương Hải mở ra.

Nhưng nàng biết ý trung nhân của nàng chính là người mà muội muội của mình yêu. Theo tình hình lúc trước muội muội đối đãi với chàng và cả việc đem Ô vân thân câu tặng chàng thì có thể biết Xuân Hồng muội muội yêu chàng quá sâu sắc rồi.

Lý Xuân Hoa là người chị ruột, có thể nào đoạt người yêu của muội muội được?

Nhưng ái tình quả thực có một ma lực kỳ diệu không thể tả. Lý Xuân Hoa biết rõ mình không thể yêu chàng, nhưng không hiểu sao đã không khống chế nổi tình cảm của bản thân.

Tuy nhiên trong lúc khốn yếu đó, trong đầu nàng xuất hiện nụ cười của Xuân Hồng muội muội... , nàng như lại bị dội một gáo nước lạnh, lòng nhiệt hứng giảm xuống, con tim lại trở lại lạnh lùng, thần chí tỉnh táo.

Âu Dương Hải khẽ than một tiếng, nói:

- Sanh tồn ở chốn trần gian này, ai cũng khó tránh khỏi những chuyện cay đắng.

Lý Xuân Hoa chuyển câu chuyện:

- Âu Dương thiếu hiệp, huynh dùng bảo vật gì mà để cho lão Vân Trung Nhạc chữa vết thương cho ta và truyền cả kiếm thuật cho huynh?

Âu Dương Hải cười nói:

- Chắc tỷ tỷ cũng biết, đó là tám cây tiểu kiếm Cổ Thiên nhân niên cho Âu Dương Hải này.

Lý Xuân Hoa lắc đầu nói:

- Tiểu kiếm đó ta chưa thấy qua, lúc đó ta chỉ đứng từ xa trông thấy nóc gác chuông bắn ra tám đạo kiếm quang tỏa lên trời, mấy thanh kiếm đó nhất định quý báu vô cùng.

Âu Dương Hải nói:

- Lão nhân Vân Trung Nhạc tuy tánh tình cô độc bất cận nhân tình, nhưng ông ta lại biết giữ tín nghĩa, nếu ông ta ý có võ công cao, cường đoạt lấy tám cây tiểu kiếm thì có thể nói chẳng tốn chút hơi sức nào.

?ôi mắt phụng của Lý Xuân Hoa nhìn vào mặt Âu Dương Hải nói:

- Âu Dương thiếu hiệp, nếu ta đoán không lầm, gần đây nhất định huynh có nhiều kỳ ngộ, đặc biệt về võ công, huynh tiến bộ rất nhanh, có phải không?

Âu Dương Hải cười, nói:

- Hơi có tiến bộ nhưng với võ nghệ bé mọn hiện có thì chưa đủ.

Lý Xuân Hoa nói:

- Ta ở trước nhà cỏ, trông lên mỏm núi thấy kiếm quang loang loáng, kiếm khí xung thiên, nghĩ chắc kiếm thuật của huynh đã tập luyện thành công rồi.

Âu Dương Hải chợt nhớ lại mục đích truy tìm tung tích, kẻ địch của mình, chẳng than một tiếng:

- Mấy ngày nay tại hạ chỉ lo luyện kiếm mà lại quên đi chính sự.

Lý Xuân Hoa cau mày thở dài:

- Muội muội của ta chắc chờ đợi nóng ruột lắm.

Âu Dương Hải ngẩng đầu nhìn trời đêm, trăng sáng vàng vạc, lúc này đã là canh ba...

Chàng trầm ngâm một lát rồi nói:

- Chúng ta nên trở về đi.

Lý Xuân Hoa than thầm trong bụng:

- Ở đây thêm một phần quyền luyện, sẽ tăng thêm ngàn vạn sâu khô...

Âu Dương Hải chợt quay đầu lại hỏi:

- Xuân Hoa tỷ tỷ, hình như tỷ tỷ có tâm sự nặng nề.

Lý Xuân Hoa mỉm cười nói:

- Ta hiện giờ chỉ nhớ đến Xuân Hồng muội muội và cả an nguy của các anh hùng hào kiệt võ lâm.

Âu Dương Hải trong lòng cảm khái vạn phần nghĩ:

- Nàng thật là một vị cân quốc anh hùng, lúc nào cũng lo lắng cho chính nghĩa võ lâm và sự an nguy của người khác.

Hai người vừa đi vừa nói, bất giác đã vào hang núi. ?ột nhiên Lý Xuân Hoa đưa tay kéo Âu Dương Hải, tung mình lướt đến bóng cây tùng.

Âu Dương Hải lập tức cảnh giác, chàng vụt thấy một bóng người lướt đến trước ngôi nhà thật nhanh.

Hết chương 7

- Xin bạn ghé thăm:

<http://tangkinhcac.maihoatrang.com>

để có các hồi truyện mới nhất của bộ truyện này.

- Nếu bạn muốn giúp đỡ cũng như biết tình hình đánh máy các bộ truyện mới nhất. Xin ghé thăm diễn đàn Mai Hoa Trang:

<http://www.maihoatrang.net>

và vào mục Mai Hoa Chỉ Pháp Luyện Tâm Đường

- Tham gia trò chơi kiếm hiệp Huyết Sử Võ Lâm tại địa chỉ:
<http://www.maihoatrang.net/games/hsvl/>
- Trang thơ Đường của Mai Hoa Trang:
<http://thivien.maihoatrang.com>